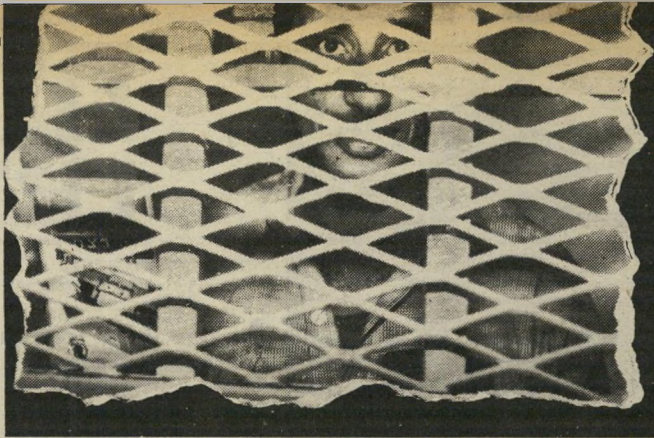

אסירים רבים מבקשים להיפגש עם עיתונאים ולספר את סיפור חייהם, אך עד כה

מכתבים מהנלא

הבריחה, עוררה את תשומת ליבה של ספרית צעירה מאשקלון. היא ראתה את תמונת הגבר יפה התואר והתאהבה בו באמצעות תמונתו. כאשר שמעה כי נתפס, כתבה לו מזל רבוע מיכתב לכלא. המיכתב הוליד פגישות, והניב אהבה.

הקשר עם דנינו הפך למרכז חייה של מזל, וכאשר הציע לה יום אחד נישואין, נענתה לו בשימחה. שוב נישא דנינו בבית הכלא לבחירת ליבו. החי תונה נערכה בכלא ב-1981, ובניהוג נאבקו כדי לקבל זכות להתייחדות. בגלל בריחתו מן הכלא ערמו השילי טונות קשיים לפניו, ומזל פנתה לעזרת

סיפורים און החיים

מנעה זאת נציבות בתי הסוהר. העולם הזה פנה לנציב החדש בבקשה לשנות המדיניות הזו

רמי לוי, היושב בכית המעצר ב-אברכיבר, רצה מאוד להביא סיוע לירידת קוראי העולם הזה. הוא כתב שיש לו סיפורים מרתקים, וכך תימצא אותו בקצרה, לפי בקשתו:

מדובר בסיפורים שהביא בראשיתו עליה ושיגשג בעיסוקי כיהלודן, ואחריתו שהביא אותי לשיבה על ספסלי הנאשמים ולשתי שנות מאסר בפועל.

נאשמתי בגין יציאה מן הארץ בדרוכן אנגלי מוזיקלי, דרך מצריים. המיקרה קרה בשנת 1981, והייתי הי ישראלי הראשון שעבר, לדעתי, עבירה פלילית במצריים בשימוש בדרוכן מוזיקלי. הצלחתי לחצות את גבול נאות סניני בדרך סטסיונית ועוצרת נשימה, והצלחתי להגיע גם לנמלי התעופה של קאהיר, למרות ההפתעה של איש ביטחון, שהחדש בי.

זה היה מאסרי השלישי. הראשון היה כאשר יצאתי ללונדון למטרת עסקים, ושם הסתבתי בשודרת כשרים והואשמתו כמתכנן וראשי הכנופיה. נידונתי לחמש שנות מאסר. ישנתי בכלא פרקארסט. באי הלבן, שהוא כלא למסוכנים שבאסירים. הצלחתי להסתדר, לקצר את מאסרי ולגרום לגירושי המוקדם, אחרי 31 חודשי מאסר בלבד. עד לאותה נסיעה לאירופה לא נחשדתי בשום עבירה פלילית.

עם גירושי ארצה, נעצתי בחשד של גניבת יהלומים בשנת 1977. הורר שעותי, ונשלחתי בפעם השניה לכלא. עתה, והוא מאסרי השלישי והאחרון, ואני רואה את עצמי כאיש עסקים שהסתבך, לכאורה, זה נשמע כסיפור בנאלי, אולם הפרטים הנלווים, וכל הסיפור עצמו, הם בעלי עניין מיוחד במינו ואף מותח.

כך כתב רחמים לוי, שביקש לשיח לוח כתב להיפגש איתו בכלא.

מאלף הכלבים

יוסף שרעבי, היושב בכלא רמי לוי, כתב על דף נייר משרוטט באותיות ברורות ונקיות.

הנה דבריי: מעלה אני את סיפורי חיי של עבריין לשעבר, וזה אני. הביוגרפיה שלי מאוד מעניינת ולכן אני רוצה לספר בקצרה, עם תיקוות שתפרסמו בכנות חלק מסיפורי חיי. אני עושה נסיונות נואשים לצאת מהפשע ומדרך חיים שבה מאסתי.

אספר בקצרה מה אני ומי אני. אני עבריין לשעבר, שעשיתי נסיון לצאת מהפשע והפכתי ערמדינה, מאחר שאני מאמין ונלחם בפשע, שאליו נקלעתי בגלל נסיבות שלא היתה לי כל שליטה עליהן. אשמח מאוד לחשוף תופעה חברתית קשה של אנשים כמצבי. אני במיקצועי מאלף כלבים. כיום אני עצור, והייתי מודה לך אם ביכולתך לבקר ולראיין אותי, כדי שאוכל לחשוף את אישיותי לפני מערכת עיתונך.

אני אדם בודד מאוד, יתום מאב ואם, ומלא כאב ומרירות. אשמח ואעריך מאוד אם אוכל בעזרתך למסור מסר חשוב לכל עם ישראל וקוראי העולם הזה.

רב תודות לך,
ממני, יוסף שרעבי.

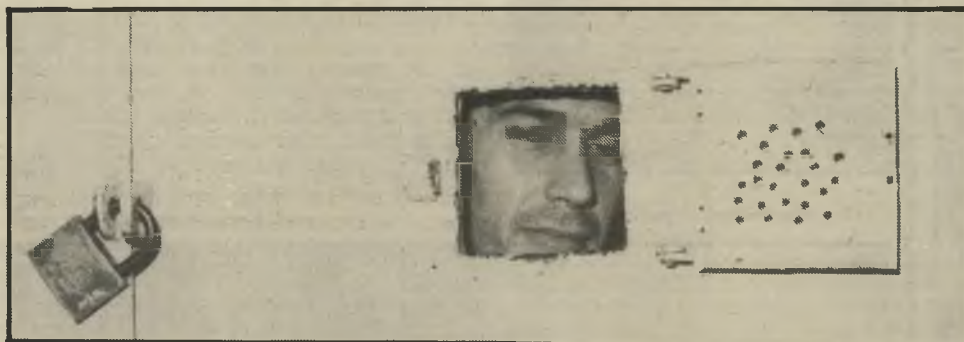
חביבן של חתיכות החוף

מישה דנינו יושב בכלא כפרייונה. דנינו הוא אישיות נודעת בכלא. הצעיר יפה התואר הוא יליד חיפה שבגיל צעיר נסע להתגורר עם אביו בצרפת. כאשר חזר ארצה הסתבך ברצח הסרסור חיים אפרגן. דנינו היה אז בן 24. הוא טוען כי היה שיכור כאשר לקחו אותו כמה חברים

לרצח הסרסור, וכי הוא עצמו לא השתתף ברצח. אך הוא סירב לומר מי היה הרוצח. יחד עם חברו אורי מיורחי נידון דנינו בשנת 1973 למאסר-עולם. עוד לפני מעצרו, היה דנינו חביבן של חתיכות החוף בחיפה. את אשתו הראשונה, דינה, נשא כאשר ישב בכלא בשל עבירות של פריצה, עוד לפני מיקרה הרצח, והיה מקבל חופשות כדי להתראות איתה. השניים התגרשו לאחר זמן קצר.

בינואר 1979 ברח דנינו מכלא רמלה, יחד עם חברו אורי מיורחי ועוד עברינים. בבריחה הגדולה. הוא נתפס בדירה בבתיים עם מיורחי ועם מאיר מכורש. האסירים התכצרו בדירה וירו לעבר השוטרים. הם פצעו שוטר, והשוטרים השיבו אש. דנינו נפצע בביטנו.

מודעת המבוקשים, שהתפרסמה עם

דנינו בצוהר תאן אחרי הבריחה הגדולה
חיי מישפחה תקינים במיסגרת המיגבלות של הכלא

גרושה מזל דנינו
אהבה באמצעות תמונה

אסיר-עולם דנינו
עזרה באמצעות כתב

העולם הזה כדי לקיים את זכות פרוי. רבו.

העולם הזה פנה אל רוני ניצן, שהיה מפקד הכלא, אך הוא סירב לענות. דנינו כתב אז במיכתב מהכלא שאם לא יעזרו לו לקיים מיצוות פרוי ורבו, הוא חושש כי לא יוכל להחזיק מעמד בנישואיו.

נראה כי בסופו של דבר נענו השילי טונות לבקשותיו של דנינו, והוא הצליח להתייחד עם אשתו, לפני שני תיים נולדה להם בת. אולם הנישואין לא החזיקו מעמד. דנינו התגרש ממזל.

התנכלויות המישטרה

מיכתב שהגיע למערכת ערב ראש-השנה סיפר דנינו על מהלך חדש בחייו:

„אני מרצה כיום את עונשי בכלא כפרייונה. בתקופה האחרונה נשאתי לאשה את חברתי שושנה, והיום אני בעל ואב לילדה קטנה. בתקופה זו הנני נושא באחריות המישפחתית, ומנסה לשמור על חיי מישפחה תקינים ככל שהדבר אפשרי במיסגרת המיגבלות של הכלא.“

עיקר בעייתו של דנינו, שאותה הוא שוטח במיכתבו, היא בעיית החופשות מהכלא. דנינו, שהוא כיום בן 39, והיושב כבר 13 שנה בכלא, טוען כי השתנה מאוד במשך השנים. מאז שהועבר לכלא כפרייונה זכה באמון מצד השילטונות, והם נתנו לו אישורי חופשה ואף נעך פרויקט אימוץ בינו לבין מישפחת נישרי מקיבוץ העוגן. השילטונות איפשרו לו לצאת ל-20 חופשות, ולבקר את המישפחה המאמצת מדי חודש בביתה.

ממשיך דנינו במיכתבו: לפני שמונה חודשים הפחית הנני שיא מעונשי, והוא עומד היום על תקופה של 26 שנים. אולם עם ההקלה בעונש באה החמרת התנאים. לפני ארבעה חודשים העבירו שילי טונות בתייהסוהר את הטיפול בחופשות האסירים לירי מישטרתי-ישראל, ומאז יש התנכלויות של המישטרה אליי.

זה התבטא בהפסקה מוחלטת של החופשות לתקופה של ארבעה חודשים, ואחר-כך הגבלות שונות ותנאים מוזרים.

כיום קיים מצב של אי-ודאות עד לרגע האחרון לגבי החופשה, ואם בכלל. גם היום אני ממחין לצאת לחופש שת ראשהשנה, ולחוג את החג בי לוויית בתי ואשתי, ואין לי עדיין תשובה מן המישטרה אם היא מסכימה. **עד כאן.**

העולם הזה בירר, והסתבר כי דנינו זכה בחופשת-החג, ונפגש עם אשתו הטריה, המגדלת את בתו מנישואיו הקודמים, לספרית מאשקלון. העולם הזה פנה השבוע בבקשה אל נציב שירות בתי-הסוהר החדש, רפי סוויסה, כדי לאשר ביקורים של כתבים בכלא. למטרת ריאיון אסירים.